

תמלול משיעורו המאלף של הרה"ג ר' אוריה ענבל שליט"א אשר החזיר עטרה ליושנה לפרש דברי המשנה בפשטות מופלאה אשר עין כל קורא ישתומם והוא פלאי

שנים אוהזין

כל אחד שם לב שר' יהודה הנשיא לא כתב סוגיא בנושא חזקות ולא כתב סוגיא בנושא ספיקות ממון, זה הכל חידושים של הקונטרס הספיקות שמעתתא פוסקים קדומים קצת, אבל ר' יהודה הנשיא לא כתב את זה, נכון, זה אנחנו יודעים, אבל הגמרא יש סוגיות שהיא כן מכווצת ויש כאלה שלא וזה כבר צריכים לשים לב, אבל אם נדבר על רבינו הקדוש צריך לשים לב - וזה כבר יותר.. דבר.. איך אומר המסילת ישרים שאנשים לא שמים לב לזה, ש.. שנים אוהזים אנחנו רגילים, גם בגלל שתוספות נדפס על הדף כמו שהמהר"ל אומר, גם בגלל שזה יותר מתאים לנו להאמין בזה ש... שנים אוהזים זה סוגיא של מוחזקות ותפיסה, אבל כשמסתכלים על הספר אז מה שהמחבר הקדוש כתב פה זה פרק על אחד שמוצא מציאות, עכשיו יכול להיות שזה אוסף של דינים של מציאות, יכול להיות שיש דברים כאלה, אבל לא בטוח, וגם יכול להיות שלא, וזה מותר להתבונן ש... אני חושב שבאיוזשהי צורה הראש שלנו מאד מאד רוצה להאמין שהדין של שנים אוהזין זה דיני ספיקות ממון מוחזקים וכו' אבל אה.. אני חושב, שוב, נראה לי שכדאי לנסות לקרא את זה כסיפור, קודם כל כסיפור, אבל איזה סיפור סיפור של מציאות, זאת אומרת - במשנה זה נראה ש... כמו שאמרת כל הפרק זה על מציאות.

אני יביא דוגמא פשוטה מהפרק הבא, כולם יודעים שיש מציאות ששייכים לבעלים ויש מציאות שלא שייכים לבעלים וכולם יודעים שזה גם תלוי ביאוש, אבל המשנה לא מזכירה את המילה הזאת, ובמשנה כתוב משהו שהוא יותר פשוט, ו..שוב צריך לקרא את זה שזה ככה מתחיל אה.. ואולי גם נגמר, ש.. אלו מציאות שלו ואלו חייב להכריז, אלו מציאות שלו מצא פירות מפוזרים מעות מפוזרות - זאת אומרת מה כתוב כשקוראים את המשנה הזאת ולא מסבירים בה דברים יותר נסתרים, ש.. אדם שמוצא דבר שהוא חלק מהרחוב אין לו שום אה.. איך אומרים לא רשום עליו שם, אין לו שום אינדיבידואל, אישיות, אין לו יחס לשום דבר, הוא מוצא דבר ברחוב אז זה שלו, ואם הוא מוצא דבר מיוחד דבר שהוא כאילו אומר אני לא חלק מהרחוב אני של משהו אז זה מציאה שצריכים להכריז עליה כי היא מכריזה על עצמה, המציאה הזאת היא מכריזה היא מדברת אז אתה מכריז, והרי זה כאומר תכריז עלי, ויש מציאה שהיא לא מדברת אז אני ידבר בשמה? מה אני יגיד? מצאתי פירות מפוזרים ברחוב? בסדר אז תיקח מה אתה רוצה, עכשיו כמובן שכשמנתחים את ההגדרה מגיעים לעוד דברים, אבל ההגדרה שאנחנו מגיעים היא לא האמירה של הדברים אלא היא הצורה שמגדירים אותה, ויש ענין שאדם ילך ברחוב והוא לא יצטרך לחשב את ההגדרה והענין הוא שזה יהי תפוס אצלו בבחינת 'אל תגמגם ותאמר' שזה ענין המשנה, שהוא אומר כן זה שלו אז הרי אלו שלו, זה הרי ככה כן.

עכשיו פה גם יש סיפור - המשנה פה מדברת על שני אנשים שמצאו, עכשיו זה אומר שהוא מצא וזה אומר שהוא מצא, זה מקרה קלאסי, ששני אנשים מצאו כנראה ביחד וכל אחד אומר שהוא מצא הראשון, נו לך תדע מי .. לא בטוח שגם הם יודעים, וגם אם הם יודעים אז איך אומרים הם מעדיפים לא לדעת, ככה זה עובד, אנשים מצאו משהו אז כל אחד חושב שהוא מצא, אז מה עושים, הרי הבי"ד לא ילך לברר את החצי שניה הזאת שאחד הרים לפני השני כי אי אפשר לברר דבר זה, מה עדים ראו מי הרים שניה קודם? לא יהיה על זה עדים לעולם! זה דבר שהוא כאילו לא היה בכלל שאי אפשר לדעת אותו ולא נדע אותו מעולם, כי מי יתווכח על כזה דבר, זה מצחיק, אז אומרים להם אה.. אתם הרמתם ביחד נו מה אתם רוצים.. כאילו חצי חצי..

שאלה: רואים את המצב של התפיסה של שניהם ביחד.

תשובה: כן, אתה לוקח את זה שוב למקום של המוחזקות ושל התוספות, ויש פה קצת כן סתירת סוגיות כי התוספות בונה על הסוגיא של ר' חייא ששם כתוב אנן סהדי דמאי דתפיס האי ידיה ואילו בשאר הסוגיות אני רק יציין את הרושם שזה נראה לא ככה, זה נראה שהגמרא לא מתייחסת לזה שזה מה שעומד פה מאחורי המשנה, עכשיו לענייננו כרגע בא נניח שזה סוגיות חלוקות כדי לא להסתבך, אח"כ צריך לפתור פתרונות יותר חכמים, אבל בינתיים יש סתירת סוגיות, התוס' בונה על הסוגיא השניה, בסוגיא הראשונה הגמרא לא דנה בכלל למה יש יחלוק, למעשה זה מאד מענין צריך לשים לב שהאמוראים את השאלות האלה הם השאירו לתוספות, עד תוספות אף אחד לא שאל את השאלה הזאת רבש"ע" מה עושים בספק ממון, והשאלה הבסיסית הזאת לא נשאלה בגמרא, דווקא בסוגיות אחרות יש כן מגע בשאלות האלה של מה עושים, אבל פה בסוגיא רק מה לא עושים, הגמרא דנה האם זה סותר את סומכוס או את ר' יוסי, הכל סתירות, אבל מילה אחת אין כאן בסוגיא למה בכלל עושים פה יחלוק ולמה במקרים אחרים לא, את הכל השאירו לראשונים הגמרא לא מדברת על הדבר הנורא בסיסי הזה, היא מדברת על שאלות שאנחנו מתאמצים להראות שיש פה איזושהי התנגשות, אבל את השאלה הכי פשוטה ובסיסית היא לא שאלה, אז לכן פשטות הסוגיא ש.. כמו שנראה גם בסוגיא של תקפו אחד בפנינו, כמו שהר"ן כבר אומר שזה לא נראה שזה אנן סהדי של מוחזקים, זה לא נראה שבאמת יש פה מוחזקים והדין הוא דין כזה מוכרח כמו שאנחנו מאד אוהבים והיינו רוצים ונוח לנו לחשוב שזה הכוונה בגלל שנתפסים על המילה אוהזין, אלא להיפך פשטות המשנה זה גם פשרה אבל זה גם הרבה יותר מפשרה, זה כאילו מה עכשיו אתה משגע את המח אנחנו לא נוכל לדעת את זה לעולם.

עכשיו זה הבדל עצום בין שתי שטרות היוצאים ביום אחד, דשם הוא שודא דדייני וגם שם הוא דבר ש... איך נברר אותו.. לא נדע, אבל מה.. שם זה תעלומה, כי את השטר הזה כתבו בבוקר ואת השטר הזה כתבו בלילה, בעיקרון אם היינו שם באותו יום או שבוע אחרי זה, אז יש לנו תעלומה, כן זה ספר מתח, מגיעים שתי שטרות אפשר לחבר על זה סיפור מתח, אתה יכול לדמיין שסופר יכתוב סיפור מתח על סיפור כזה שאחד הגביה מציאה שניה קודם ולא יודעים מי זה היה?, הרי כל אחד מבין שסיפור כזה משמעותו שמצאתם ביחד, תעזבו אותנו מה אתם בעצמכם לא בטוח שאתם יכולים לדעת מה היה, זה איזושהו רגע אחד שהוא.. נכון שאם היינו שם אז היה לו משמעות אבל אם לא.. באים אנשים שניהם מצאו אז מה אתה רוצה? אז לכן הפשט הפשוט לפחות במשנה כמו הראשונים שלא הולכים כמו התוספות שזה ענין של מוחזקות אלא יש ראשונים חשובים כל אחד לפי דרכו שלא אוהזים מהענין של אוהזין אלא מפני שהחלוקה יכולה להיות אמת בלי למוחזקות בכלל יש כאלה שאומרים, או רמאי, נדבר על יכולה להיות אמת כן.. מה זה אומר שיש פה סיפור שהיכולה להיות אמת בסיפור הוא מאד צועק.

עכשיו אני רוצה להגיד שגם אם ההגדרה היא אכן תוביל אותנו למקום יותר נוקשה, אבל המשנה היא משתמשת בסמלים כדי להעביר אליך את הדין, והיא בכוונה לוקחת את הסמל שאמור להביא אותך אל הדין, גם אם אתה אמור להרחיב את זה אחר כך למקומות ששמה זה פחות מרגש, אבל הדין עצמו הוא צריך להיות מרגש, לא בשביל שיהיה שפתיים דולקות כדי שתזכור את זה, אלא להיפך מה שאתה לא זוכר זה סימן זה לא סיבה, הפירוש הוא שאתה לא רואה את הדברים ככה במבט הראשון, ואז אתה עדיין לא באמת רואה את הסברא, אתה מאמץ את עצמך.. רגע רגע.. זה לא טוב, זה סימן שמשוה פה .. אנוכי עומד ביניכם ובין ה', המשנה רוצה שתוכל לפני הלימוד.. ואחרי זה אתה תסתבך וכשתגמור להסתבך תחזור תקרא את המשנה עוד פעם, שזה סמל, שאומרים לך אתה מבין שאנשים שמוציאים טלית ומחזיקים וכו' וישר אתה אומר להם יחלוקו, אז עכשיו תחשוב למה לדמות את זה בדימוי מלתא למלתא, או שתעשה הגדרה אם אתה קשה לך לעבוד עם דימויים.

עכשיו יש את ההמשך של המשנה - שזה... במשנה לא כתוב הרי מקח וממכר, זה דיוק של דרש, אבל בפשט זה חלק מהסיפור שאמור יהיה להביא אותך להבין את ה... כמה שהמציאות אומרת את הדין, ואני רוצה להביא את זה בתור דוגמא פה לענין הזה של הפשט והדרש ושל המציאות וה... אמירה שלה, ובמשנה אני חושב יש הרבה דוגמאות לדבר הזה, שכשמדלגים על הפשט ורצים ישר לדרש אז מפסידים... חוץ מזה שזה גם יכול לכוון אותנו אבל גם אם זה לא מכוון אותנו לדרש מסויים אבל עכ"פ זה בודאי חלק מאד מאד חשוב של שרש הדברים.

החלק השני זה שנים שרוכבים על גבי בהמה, אז רוכבים ע"ג בהמה זה לא חייב להיות שהם מצאו את זה, ז"א הסיפור פה מסופר נורא.. זה... היו שנים רוכבים ע"ג בהמה, מה זאת אומרת מה הם אומרים שמה, זה כולה וזה כולה שלי? מאיפה זה שלך?

[שאלה: יש עוד דין במשנה של זה אומר כולה שלי וזה אומר חציה שלי איך אתה מתעלם מזה. תשובה: זה גם, אני לא מתעלם, הוא אומר חציה שלי כמו שאומרים על החצי הזה הם לא מדברים, ואי אפשר להתעלם ממה שמסכם על שניהם שאחד הרים חצי באיזו שהיא צורה, נכון איך אומרים זה כבר לא באמת איך שה...תמימות הנפלאה הזאת שזה כבר מחייב אותך להיות חכם, אבל רוצים שזה יתחבר]

עכשיו במקרה של רוכב אז אין פה סיפור מה פה מאיפה הגיע הבהמה, תגיד קניתי ירשתי משהו מה? אין דיבור שני אנשים רוכבים כל אחד אומר שזה שלו?

אז זה משקף שיש פה איזשהו מצב ש...המצב מדבר, וזה יש על זה הרבה אגדות עם על המצב הזה שאנשים הם רוכבים ביחד על בהמה או שאחד רוכב ואחד מנהיג וכל אחד אומר שהשני הוא הנהג שלו, כל אחד מכיר סיפורים על רבנים שבאו אליהם לדין תורה הוא אמר אני הסוחר והוא אמר אני הנהג, או הפוך תלוי מה יותר שווה אם העגלה או המטען, אבל זה כאילו מצב שיש לו שני פרשנויות שונות, מצד אחד הוא אומר אני הוא בעלים והנהג מונית, והוא אומר הפוך זה שלי, כן יש כאן פרשנויות שונות איך לראות את המציאות הזאת, זה שוב מציאות שבעצם אפשר להסתכל עליה כך וכך, ולא כתוב כאן בכוונה טענות מיוחדות שלהם כי זה בדיוק מה שבאו להגיד פה שהמצב הזה הוא מצב שהוא מדבר בעד עצמו, ולכן הגמ' בסוגיא של רכוב ומנהיג מקשרת את זה באמת לקניינים ומדייקים את זה כמו שתוס' שם מאריך, ותוס' שם משווה בין קניינים לתפיסה של מוחזק שזה לא בדיוק אותו דבר, תוס' מאריך שיש הבדלים שזה לא כל דבר שהוא קונה זה גם נקרא תפיסה של מוחזק פה לחלוטין זה לא אותו רמה, אבל העיקרון הגמרא כן שומעת פה במשנה, כי המשנה כן באה לתאר את התיאור של המצב הזה איך הוא נראה, יש על זה בדיחה עממית שהפופ פעם נסע באיזה כביש רחוק ובפתאום הוא אמר לנהג אני רוצה שתתן לי לנהוג את זה הוא אמר מה זאת אומרת אני הנהג של הוד קדושתו מה הוד קדושתו מתכוון, אז הוא אמר לו שלוש שנה לא נהגתי ועכשיו אף אחד לא רואה ואני יש לי חשק לנהוג, טוב, אז הוא החליף אותו ונתן לו לנהוג, והוא כמובן מתיישב נוסע על מאה מאתיים .. כמובן מגיע שוטר תנועה על אופנוע תעצור בצד, הוא עוצר בצד השוטר פתאום רואה שם את הוד קדושתו יושב, אז הוא אומר סליחה סליחה וזה, ואז שומעים אותו אומר בקשר לניידת אל תשאל מה שקרא לי פה אני עצרתי איזה אח"מ אומרים לו את מי עצרת? אז הוא אומר אני לא יודע מי זה אני רק יודע שהנהג שלו זה הפופ בכבודו ובעצמו, - כל האגדות עם האלה הם בעצם משקפות את ה... זה שיש פה מצב שזה קורץ לכאן ולכאן, ואתה לא יודע איך לפרש אותו, וזה בעצם הסיפור הזה של רוכבים או רכוב ומנהיג, ועכשיו באים להגיד שוב שזה סמל לתפיסה שהיא מצד עצמה תפיסה שחלוקה יכולה להיות אמת או שהיא אומרת משהו ומפרשת את עצמה, אז לא כמו ארכא שזה סיפורים מאלף לילה ולילה, אלא זה סיפור כזה ש...שניהם ביחד שותפים או שזה משהו כזה וזה כאילו זה המצב שאנחנו רואים אז ממילא זה חלוקה יכולה להיות אמת מאד, ואומרים טוב נו די איך אומרים הגעתם בצורה הזאת תצאו מהעיר גם ככה, בא נשאיר את הפרשנויות שכל אחד יש לו זה למשהו אחר, אם יש להם איזשהו סיפור מיוחד שאפשר לבדוק אותו אז אולי זה דין אחר באמת, אולי זה כבר יקרא איכא רמאי, אבל אפילו אם לא נכנס להגדרות האלה, אני אומר זה כתוב פה במשנה הדבר הזה, צורת הסיפור בא להגיד לך.. אם היא היתה רוצה היא היתה כותבת סיפור אחר.

עכשיו כמו שאמרתי הפרק פה כולו מספר פה סיפור חשוב כי המקרה הבא הוא, היה רוכב על גבי בהמה וראה את המציאה ואמר לחבירו תנה לי, עכשיו זה סיפור שמשלב את שני הסיפורים הקודמים, יש סיפור של אנשים שמוציאים משהו ואז שואלים של מי זה, ויש סיפור של אנשים שרוכבים על בהמה ואחד רכוב ואחד מנהיג, הסיפור הזה משלב את שניהם, אם אחד רכוב ואחד הולך על הקרקע ויש גם מציאה אז מה קורה, עכשיו הוא אומר לו תנה לי, למה הוא אומר לו תנה לי? זה גם ר' גדליה אני זוכר דיבר על זה לפי דרכו, אבל מה זה ה'תנה לי' הזה, אז הפירוש פשוט זה שרוכב קודם כל הוא לא יכול לרדת, אבל למה הוא יתן לו? כי זה שרוכב הוא כאילו האיש החשוב בין השנים, וזה שהולך למטה גם אם הוא הבעלים על החמור אבל הוא כרגע זה שעושה את העבודה השחורה, גם אם הוא חבר שלו שהולך לידו בכל אופן הוא הולך ליד והוא יושב על הרכב, אז טבעי הוא אומר לו תן תן לי, והוא לא חושב פעמיים ישר מרים כאילו ספונטני הוא מציית כי הוא ה...איש הפשוט פה, אז הוא מציית ומביא לו כי הוא רוכב והוא לא, עכשיו פתאום הוא קולט רגע מה פתאום שאני יביא לו מה אני יכול להרים לעצמי? ואז הוא אומר היי אני זכיתי בה, אז עכשיו השאלה היא מה עושים, ז"א העיקרון הזה שיש פה מציאה וצריך לדעת למי זה ויש פה את המצב הזה של רכוב ומנהיג כזה, ושני הסיפורים משתלבים ביחד, כאילו המשנה משלב יחד את שני הסיפורים כדי שתתפוס מה קורה פה בעצם.

ואז שואלים בשביל מי הוא הרים? אולי זה לא משנה? אז באמת הגמרא פה נבוכה מה קורה פה במשנה? אפשר להגביה מציאה לשני? אז אם כך למה הוא יוכל לחזור בו? - האמת אני לא רוצה לסבך אתכם בדוגמא פה עם הסוגיא של הגמרא אבל אם אנחנו רוצים לקרוא את פשט המשנה כדי לראות איך הסיפור מעביר אלינו תובנות לפני ההלכה, אז בשפה הזאת הגמרא פה נדחת

בפירושים שלה במשנה, הבעיה פה היא מה פירוש הדבר שאחרי שהוא מרים הוא אומר אני זכיתי בה הרי הוא כבר הרים, אז בהתחלה הגמרא עושה הגהה שהוא אמר תחילה, וזה דחוק, אחרי זה הגמרא כנראה לא רוצה לעשות את זה, אז ר' יוחנן אומר דאמר תנה לי ולא אמר זכה לי, הרי גם זה דחוק בגלל ש... מה הפירוש ברור שהוא התכוון תרים אותה בשבילי, ברור שכשהוא הרים ספונטני ולא אמר לו למה שאני ירים לך? אז על דעת הראשונה הוא עושה כזה, זה גם דחוק, אני חושב שהפשט של המשנה שהמעשה הזה הוא מעשה סתום, כשהוא מרים אז נכון שאנחנו אומרים שהספונטניות היתה שהוא הרים בשביל השני, אבל מצד שני זה גם סוג של טפשות, אז לכן המעשה הזה הוא מעשה סתום.

מה נראה לכם מה הכוונה "אם משנתנה לו אמר אני זכיתי בה תחילה" מתי הוא נותן לו את זה, ז"א כמה זמן לוקח בין שהוא מרים לבין שהוא נותן לו? איך אתם מציירים את זה לעצמכם? שניה אחת נכון כמה זמן לוקח להעביר לו שתי שניות, אני חושב שהסיפור קצת אחרת, הוא אומר לו תנה לי ונטלה ואם משנתנה לו היינו, שההוא שרוכב על החמור הידים שלו תפוסות וגם שהוא האיש החשוב והוא בכלל לא מתכוון שהוא יסחוב את זה, הוא מתכוון שתמשיך להחזיק את זה בשבילי, זה טבעי כזה הוא הולך עם זה ביד וכשיגיעו אז הוא ישים את זה... , זה יכול להיות גם שעה, עכשיו אני מנסה פה לרדת לסוף דעתי של אדם במובן של מה המעשה הזה משקף, אני חושב שהמשנה רצתה שאנחנו נרגיש שהאדם כל עוד שהחפץ ביד שלו הוא שומר לעצמו את הזכות לפרש את המעשה שהוא התחיל לעשות, זה דבר שהוא כאילו חידוש מאד גדול שהגמרא לא אומרת ככה, אבל נראה לי שפשוטות המשנה זה שבאמת זה דבר שמתפרש למפרע, כי כשאדם עושה מעשה סתום שזה חצי על דעת השני וחצי על דעת עצמו אז כל עוד שזה ביד שלו והוא לא הוציא את זה מידו אז זה עומד להתברר מלכתחילה, זה סוג של בידו, יש כאן בידו של נאמנות שהוא נאמן להגיד שאני התכוונתי ואני טוען שהבידו הזה זה לא נאמנות אלא זה כח וזכות פירוש, שכל עוד שזה בידים שלו הוא הפרשן וזה עומד להתפרש וזה כאילו כמו טקסט עם פירוש, ולכן זה הצורה של הסיפור, עכשיו אולי זה לא הלכה, אבל זה לפחות השילוב שהמשנה עשתה סיפור ואחרי זה השילוב של שניהם זה סוג סיפורי שנועד להיות לנו סמל למשמעות של הדינים.

עכשיו זה ממשיך פה סוג הדילמות האלה, הסיפורים האלה האהובים שהמשנה לוקחת אותנו וזה "ראה את המציאה ונפל עליה ובא אחר והחזיק בה זה שהחזיק בה זכה בה", אז אתם דהיינו בעצם כולנו כבר למדנים גדולים אנחנו כבר יודעים קונטרס הספיקות וכל הספרים, אז קוראים את המשנה הזאת ואומרים כן ודאי מה זאת אומרת, צריך לדון קנין המועיל ושאינו מועיל אבל זה איך אומרים ישר בא נכנס לסוגיא המעניינת באהל תורה פשוט קנין המועיל, אבל אם תקראו את המשנה הזאת ש... כמו שאמרתי ר' יהודה הנשיא לא בא לכתוב פה הלכות קנינים ומוחזקים, הוא בא לכתוב פה הלכות מציאות, אז מה שקורה פה יש פה סיפור, אחד ראה את המציאה והוא נפל, עכשיו בא השני והחזיק, אני קורא את המשנה הזאת, אני יגיד לכם את האמת ישבתי והשתוממתי כשעה חדה, לא בגלל שאני לא מבין את הדין הזה, החברות שלי שאל אותי מה אתה תקוע מה אתה מסתכל פה, אז אמרתי לו פשוט אני מצטער אני חושב שהמשנה הזאת זה טרגדיה, זה לא סיפור שאפשר לעבור עליו לסדר היום, ההוא בא נפל וזה... בא אחד מוציא לו, זה הגון? אני שואל אתכם? זה יפה ככה שיסתיים הסיפור? - אז הוא אמר לי מה מה אתה רוצה הוא לא עשה קנין. מי החליט את הסיפור הזה של הקנינים? אתה מחליט את זה אז תחליט אחרת, מה איזה מין דבר זה? אתה לא רואה שזה סיפור עצוב? תראו הוא יודע שאם הוא לא יפול הרי זה המשנה הראשונה ששני אנשים כל אחד כבר מדמיין והם צועקים אני הרמתי קודם, אז מה הוא עושה, טראח, ישר סוגר ענין, יותר טוב מהמשנה הראשונה לא? למה לוקחים לו? אל תגיד לי הוא לא עשה קנין, אתה המצאת את הכללים האלה, תמציא אחרת חהה...

שאלה: זה כמו שהרכוב היה לוקח

תשובה: הרכוב הוא באמת אה... ניסה... ברור שכל הפרק הזה משדר קודם כל את הדין הראשון שהגמרא מדייקת שבראייה לא קני, עכשיו תוס' אומר אולי ראייה שהוא לא היה יכול להגיע... לא ניכנס... עכשיו ראייה זה אני מבין למרות שגם זה סיפור קצת עצוב אבל אין על זה לא היה משנה לכן פה אני לא עצרתי, אבל פה זה ממש ספיר עצוב אני לא מבין איך אפשר... צריך להיות כהה רגש כדי לעבור על זה בלי... ואני חושב שהמשנה כשהיא אומרת סיפור היא כן רוצה שאנחנו... אם היו באים אליך אנשים, כן, אתה יושב, באים אליך אנשים ומספרים את הסיפור, אז אתה לא היית מצליח להיות כזה למדן מובהק ולגיד להם 'קנין', נכון זה היה לוקח כמה שניות כדי להפעיל את זה... אתה דבר ראשון היית אומר, כאילו מה?? מה קורה פה מההה אתה לא מתבייש?

ש. זה כאילו יש פה שני אנשים ששניהם רצו להרים מציאה ואז מגיע איזה אחד במקום לנסות לזכות בה הוא התחיל לבכות לשכב על הכביש עד שתבא ניידת

ת. אתה חושב שזה בכיניות אני חושב שהוא מנסה לזכות

ש. הוא לא ניסה להרים את זה לתפוס את זה

ת. כן ברור הוא ידע שאם הוא ינסה להרים זה יהיה שניהם ביחד זה ברור

ש. אם הוא היה דוחף את השני והיה מפריע לו לזכות כולנו מבינים שהוא לא היה זוכה בזה, כי זה לא קשור לחפץ, זה מה שקרה פה, הוא דחף את השני, הוא הציק לו עשה לו קוסמות לך לשם...

ת. אני ינסה להסביר מה שאתה אומר בתקווה ששנינו מכוונים לאותו דבר, אני גם רוצה להגיד את זה אבל אתה אומר את זה למדני ואני לא רוצה, אז אני יגיד את זה יותר בצורה שאני חושב שהמשנה אומרת את זה, וכמו שאני אומר כל הזמן יכול להיות לזה בהחלט השלכות.

באמת אחרי ש... הצטערתי בשבילי ועברתי את כל התהליך אז התחלתי לכעוס, ואז קלטתי שבעצם המשמעות של הנפילה זה בעצם כמו שאתם אומרים שאני מפריע לאחרים כדי שהם לא יוכלו לקחת, עכשיו במקרה יש פה גמרא על זה שמגביה מציאה זה תופס לבעל חוב (זה מחלוקת ראשונים אני כרגע מנצל את מה שנוח לי כרגע בשביל הרעיון כי זה רק אה...זכר לדבר אבל יש בחינה במציאה של תופס לבע"ח), זאת אומרת המציאה בעצם שייכת לכולם וזה הרעיון פה של הפרק איך להסתכל על הדבר הזה שמוצאים מציאות, עכשיו בא אחד ולנו זה נראה לגיטימי מבחינה למדנית שהוא מפריע למשהו אחר לזכות, אבל זה לא לגיטימי כי המציאה שייכת לכולם, זה כמו ב...משחק כדורגל או במירוץ מכוניות שאחד יחסום את השני, אז יש איזה לא יודע

שופט שיעצור את המשחק יגידו מה... למה? מה ז'ומרת זה לא פייר, זה שנפל פה הוא לא בסדר, אם לא ככה אז היינו אומרים שזה קנין כי אומרים הנה אחד כבר השתלט בעצם, אבל זה הענין שהשתלטות שלו פה היא בעצם מכוונת אל בני האדם יותר מאשר לחפץ, ולכן זה לא בסדר, אם זה היה משקף שהוא משתלט ככה על החפץ אז היינו אומרים אוקיי זה קנין, אבל זה לא נכון כי בעצם הכוונה שלו זה למנוע וזה אסור לעשות זה לא פייר, אז לכן מעבירים אותו הימנה, כי אומרים סליחה מה זה הדבר הזה, אתה הולך נגד אחרים? צריך זכויות שוות מירון שווה למציאה נכון? אז תזוז.

ש. אחד עומד תופס את המציאה מרים אותה בידים ואומר שהוא לא רוצה רוצה לזכות בה אז יוציאו את זה ממנו

ת. אם הוא לא רוצה זה בעייה שלו, המשנה לא מדברת על אנשים משונים

ש. אבל יוציאו את זה ממנו?

ת. אבל זה שאלות של למדנים, זה מקרה משונה אין מקרה נורמלי כזה, כל הרעיון של המשנה זה לספר מקרה נורמלי.

אני יוסיף פה לדמיין עוד נקודה אחת ש... יש לנו פה את הקנין ד' אמות אז זה גם דבר מעניין ש... טוב אולי בגיטין זה מוזכר אבל במשניות פה זה לא מוזכר ו... אבא כהן ברדלא תנא אומר פתאום שמועה, בסדר, כי בירושלמי (פאה) כדרכו הוא נוקט שד' אמות זה קנין דאורייתא, הוא לא אומר שזה תקנה כי היכי דלא ליתו לאינצויי, כי לפי איך שזה כתוב בבלי יוצא שבעצם רבי עשה פרק שלם להסדיר את הענין הזה שאנשים מוציאים מציאות, אבל מה? זה לא עזר, אנשים רבים, ואז היה צריך לתקן תקנה יותר משוכללת שאם מישוהו כבר עומד שם ליד שיפסיקו לדחוף, כן זה כמו הכהנים שדחפו שם על הזה... שהיה צריך כל פעם לשכלל שלא ידחפו, וד"א זה הרחקה עוד יותר גדולה שאומרים אה אתם דוחפים אחד את השני טוב אז בעצם יוצא שכל המקום שאתה עומד אז הוא בעצם שלך, ככה זה לפי הבבלי, והירושלמי אומר שזה בעצם דין כזה שאדם הוא באמת משתמש במקום שהוא עומד וכדרכו הוא אומר שזה דאורייתא, עכשיו רק מה שאני רוצה פה לדמיין כי הגמרא אומרת רגע הרי הוא עומד שמה עונה הגמ' דכיון דנפל גלי אדעתיה דבנפילה ניה"ל דליקניה, אז כאן כולם מפלפלים קנין המועיל ושאנינו מועיל, ו... ליבי נוטה פה שיש כאן באמת משמעות חזקה מבחינת הכיוון הזה שאני מדבר למה שהר"ן אני חושב פה אומר, שזה רק בגלל שזה תקנת חכמים ולא קנין רגיל אז לכן... זה... מה אני מתכוון? למה? כי יש קנין המועיל ושאנינו מועיל שזה קיום מקבילים אחד הוא עשה משהו אחד וגם עשה משהו שני הוא התכוון לקנות באחד והוא לא ידע שבעצם השני... וכו' עכשיו השאלה אם זה עובד לו או לא עובד לו, אבל זה קיום מקבילים, ויש שזה מתנגש, עכשיו אני חושב שפה זה מתנגש, למה זה מתנגש? בגלל שהמושג של קנין ד"א הרי זה לא שייך לו אלא זה יחס אישי של האדם יוצר עם המציאות שסביבו שהוא מתייחס אליה שהיא כרגע עומדת לשמש אותו, כאילו המקום של בן אדם זה ד"א ולכן כרגע זה... זה יחס, ולכן ברה"ר אין את זה רק במקום שאדם יכול לעמוד ולהסתכל על אנשים מוזר אם הם מתנגשים בו אז יש לו את המרחב שלו, זכות השקט, אני פה, עכשיו הדבר הזה ברגע שהאדם הוא רץ והפעולה שהוא עושה זה למנוע אחרים מלתפוס אז בעצם הוא משדר פה את היחס ההפוך ליחס הזה, כי היחס של נפילה זה יחס הפוך, כלומר הפראות הזאת שמקוממת את התנא שאומר מעבירים אותו ממנה, כמו שאמרתי כמו השופט במירון שאומר 'מה זה הדבר הזה עושים מירון ואתה שם מקל בגלגלים של המכונית השניה ואתה חושב שזה נקרא שניצחת הרי יש פה מירון כאילו מי ניצח' הרי זה שאלה שיהודי מעולם לא היה מסתפק בכזה דבר, אחד שם מקל בגלגלים יגיד ניצחתי? מה ניצחת הפוך אתה נפסלת וזו אתה יוצא מהמשחק, זה מה שאומרים פה לבן אדם, מה אתה מפריע למישוהו אחר לזכות, נפסלת, תזוז אתה, תצא, והיחס הזה שהוא מנסה להפריע לאחרים זה יחס הפוך מהיחס של ד' אמות וממילא היות שזה רק יחס אישי מומצא אז קל יותר..., יש דברים שכוונה הופכית אתה יכול להגיד לא מועיל ופה גם אם לא צריך כוונה מפורשת אבל צריך שהיחס הזה יהיה קיים במרחב כדי שהוא יוכל לעבוד, והיות והוא לא מחשיב את זה לא עובד כי זה באמת יחס אינדיבידואלי ולא משהו שזה שייך לו.

כמובן אפשר להמשיך פה את הסיפור הלאה והלאה, לא גמרתי עוד את פרק ראשון אבל כן הסיפורים פה הם כמו שאני אומר זה סיפורים של מציאות גם יש פה את ה... תראו אותם רצים אחר מציאה אחר צבי שבור ואמר זכתה לי שדי' לא באו להגיד פה הלכות קנין חצר כן לא לשם התנא מוביל אותנו כן, ואח"כ יש את המשנה של מציאה של ילד אז וא מיד מביא אותה לאבא שלו... זה הכל אותו המשך, ואחרי זה יש את המציאה שלא יודעים מה לעשות אתה... נעצור כאן עם הדוגמא הזאת זה קצת שונה מהדוגמא הקודמת שהבאתי, אבל העיקרון וכללי הדינים הם סמלים וצורות שיש בהם משמעות ולא רק היכ"ת כדי ליצור גדר.